

EERSTE SOLOVOORSTELLING MARGÔT ROS
IN SAMENWERKING MET PARKTHEATER EINDHOVEN

‘Lachend in polonaise langs de Brabantse nachten uit mijn jeugd’

Actrice, komediemaker, schrijfster en regisseuse Margôt Ros (57) staat in de tweede helft van december exclusief in het Parktheater met 'Brabantse nachten zijn lang'. In haar eerste solovoorstelling gunt ze het publiek een kijkje in de familiegeschiedenis die zich in haar geboorteplaats Eindhoven afspeelt.

TEKST: ANDRÉ DRIESSEN | FOTO'S: MAAIKE DE KONING & VINCENT VAN DEN HOOGEN

Het Parktheater is vertrouwde grond voor Margôt. „Hier stond ik als klein meisje voor de eerste keer op het podium. Het is de gedroomde plek om bezoekers kennis te laten maken met allerlei markante types uit mijn jeugd. Eén ding is zeker: mijn overleden

vader vertolkt een hoofdrol.” Margôt groeit op in de Tinelstraat in de Eindhovense volkswijk de Bennekel, waar haar ouders tegenover de later afgebroken kerk een groente- en fruitzaak hebben. „Ik was een vrolijk en ondernemend kind dat huppelend naar de kleuterschool aan

de overkant van de straat liep”, steekt ze van wal. „In de klas zat ik naast mijn hartsvriendin Marie-Hélène van Gestel, de dochter van de slager. De juffrouw zette ons regelmatig uit elkaar, omdat we te veel kletsten. Ook al verhuisde ze later naar Waalre, we zijn nog steeds goed bevriend.”

KATTENKWAAD UITHALEN

Haar ouders werken als middenstanders van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Dat geeft Margôt de ruimte en de vrijheid om eindeloos haar eigen gang te gaan. Samen met Marie-Hélène is ze elke dag in het magazijn winkeltje aan het spelen of op straat te vinden. „Van nature ben ik best wel ondeugend, maar iedereen in de buurt wist dat ik er één van Ros was. Ik kon dus niet veel kattenkwaad uithalen. Gelukkig heb ik die schade later ingehaald, toen mijn ouders een weekendhuisje in België kregen.”

FANTASIESPELLETJES

Onbewust voert de theatrale kant bij de kleine Margôt al snel de boventoon. Ze geniet met volle teugen van allerlei fantasiespelletjes en verkleedpartijen. „Thuis keken we op televisie naar films op de BRT”, herinnert ze zich nog goed. „Na afloop speelde ik die films na. Ik vond het leuk om in de huid van iemand anders te kruipen en dat heel de dag vol te houden. Ik had nog niet in de gaten dat je van toneelspelen of acteren ook je werk kon maken. Dat kwam pas veel later. Na een optreden van een theatergroep op de middelbare school voelde ik van binnen: dit wil ik ook. Dat gevoel is daarna alleen maar sterker geworden. Ik heb als kind geen culturele opvoeding gehad. Voordat ik naar de toneelschool in Maastricht ging, had ik nog nooit een voorstelling bezocht. Gelukkig heb ik die schade tijdens mijn studententijd en daarna ruimschoots ingehaald.”

KATHOLIEKE RITUELEN

Op de lagere meisjesschool krijgt Margôt onderwijs van nonnen. Zoals gebruikelijk in het zuiden van Nederland krijgt ze - net als de andere kinderen uit de klas - te maken met op katholieke leest geschoeide lessen, waarin het geloof en feestdagen centraal staan. De nonnen starten de dag door voor

te lezen uit de bijbel of door gezamenlijk versjes te zingen. Muziek en toneel maken geen deel uit van het lesprogramma. „Katholieke rituelen hebben iets theatraals in zich, dat vond ik mooi”, blikt ze terug. „Ik wilde heel graag misdienaar zijn, maar dat mochten meisjes bij ons in de kerk niet.”

‘Als verlegen meisje rond ik het doodeng om deel te nemen aan toneellessen’

APPELGOENE JURK

Margôt ervaart haar communie en vormsel als heel bijzonder. Zo klein als ze is, geniet ze ervan om volop in de aandacht te staan. „Ik zal nooit vergeten hoe de hakken van mijn schoenen geluid maakten op de stenen vloer in de kerk”, denkt ze terug aan de heilige communie. „In mijn appelgroene jurk was ik een opvallende verschijning tussen de kanten, witte prinsessenjurken van klasgenootjes. Het maakte me niet uit hoe anderen naar me keken. Zo ging ik na een vakantie in Oostenrijk in een dirndl jurk naar school, net als de kinderen in The Sound of Music. Klasgenootjes lachten me uit, maar ik trok me daar niks van aan.”

TONEELLESSEN

Na de lagere school gaan de meeste kinderen uit haar klas naar de Huishoudschool of de Lagere Technische School. Margôt kiest eerst voor de mavo (Sint-Joriscollege) en aansluitend voor havo-top. De eerste confrontatie met toneel is nog geen liefde op het eerste gezicht. „Als verlegen

‘Tijdens mijn revalidatieproces kreeg ik volop de tijd voor allerlei overdenkingen’

meisje vond ik het doodeng om deel te nemen aan toneellessen”, herinnert ze zich als de dag van gisteren. „Gelukkig heb ik wel doorgezet. Vrijwel direct voelde ik me op het toneel in mijn element. In die periode had ik ook mijn eerste optreden in de Stadsschouwburg. Als figurant moest ik tijdens een act met een ladder het po-

dium oversteken. In de coulissen stond ik te hoesten, dus ik besloot een slok uit een flesje te nemen. Al snel had ik in de gaten dat ik uit een bierfles gedronken had. Met dichtgeknepen keel ben ik vervolgens het podium opgegaan. Het was wel een heel bijzonder gevoel om te ervaren wat zo'n optreden bij het publiek teweegbracht.”

HERSENLETSEL

In 2018 rent Margôt tijdens een voorstelling tegen een ijzeren balk aan en loopt hersenletsel op. Van alle prikkels krijgt ze hoofdpijn en wordt ze doodmoe. Noodgedwongen moet ze rust houden en voelt ze zich opgesloten in haar eigen huis. Al die tijd is ze niet in staat om op de planken te staan.

„Tijdens mijn revalidatieproces kreeg ik volop de tijd voor allerlei overdenkingen”, kijkt ze terug op een zwarte periode in haar leven. „Ik merkte hoe belangrijk theater voor mijn herstel was. Langzaam ontstond het idee om terug te gaan naar de bron, terug naar mijn roots in Eindhoven. Ik heb contact opgenomen met het

‘Van uit de hand gelopen familieruzies tot troostende worstenbroodjes en mijn ontmaagding met carnaval’

Parktheater, het enthousiasme was direct groot. Van het idee om op vertrouwde bodem terug te gaan naar de Brabantse nachten uit mijn jeugd, krijg ik heel veel energie.”

ONS PA

Behalve veel humor zit in de solo-voorstelling Brabantse nachten zijn lang ook een heldere boodschap. In verhalen en liedjes laat Margôt zien hoe je tot het allerlaatste moment het leven kunt vieren én dat goed sterven echt een kunst is. Zoals gezegd, ruimt ze voor 'ons pa' een terechte hoofdrol in. Als Margôt terugdenkt aan haar overleden vader overheerst een dubbel gevoel: „Als opvoeder heb ik weinig tot niks van hem meegekregen, omdat hij altijd aan het werk was. En toen ik elf jaar was, zijn mijn ouders gescheiden. Emotioneel had hij blokkades, ontstaan in zijn eigen jeugd die behoorlijk pittig was. In de laatste fase van zijn leven hebben we samen veel gelachen. Ik beschouw de positieve wijze waarop hij uit het leven vertrokken is als een cadeautje.”

TRAGIKOMISCHE AVOND

In de ogen van Margôt weten Brabanters hoe het is om door te gaan en het leven te vieren, ook al zit het tegen. Dat is een kwaliteit waar zij zelf ook veel profijt van heeft. Deze kenmerkende karaktereigenschap van haar provinciegenoten belicht ze donderdag 15 december tot en met vrijdag 30 december in het Parktheater in Eindhoven. „Het wordt een hilarische, tragikomische avond op de grens van echte en verzonden verhalen en personen

uit mijn jeugd”, kijkt ze vooruit. „Ik zet mijn steek op en ga lachend - samen met het publiek - in een polonaise langs een aantal Brabantse nachten uit mijn jeugd. Bijzondere anekdotes passeren de revue: van uit de hand gelopen familieruzies tot troostende worstenbroodjes en mijn ontmaagding met carnaval.”

EMOTIES OVERBRENGEN

„Ik geniet ervan om op het podium te staan en verhalen te vertellen die bij het publiek emoties teweegbrengen”, vat Margôt de magie van optreden samen. „Elk optreden speelt zich in het hier en nu af. De interactie met het publiek is daarbij bepalend. Ik speel natuurlijk elke avond dezelfde voorstelling maar qua beleving en gevoel is het elke avond anders. Dat vind ik zo wonderlijk aan optreden in het theater. Als mijn verhaal aanslaat bij het publiek, dan weet ik zeker dat we samen een mooi feestje gaan bouwen.”

PLEKJE IN MIJN HART

Margôt vindt het bijzonder dat haar geboortegrond het decor vormt voor haar eerste solovoortelling. Ook al woont ze tegenwoordig in Amsterdam, Eindhoven heeft nog steeds een plekje in haar hart. Natuurlijk komt ze regelmatig op bezoek, omdat haar moeder en broer in de lichtstad wonen. Twee weken achter elkaar in Eindhoven verblijven, is natuurlijk andere koek. „Ik vind het fijn om langere tijd in Eindhoven te zijn”, stelt ze tot slot vast. „Natuurlijk houdt ons mam me op de hoogte van de laatste verwickelingen. Nu kan ik met eigen ogen zien hoe Eindhoven zich ontwikkeld heeft. Daar verheug ik me ook op.”

